

DRUHÁ VEĽKONOČNÁ NEDEĽA C

NEDEĽA BOŽIEHO MILOSRDENSTVA

Nedeľa v oktáve zmŕtvychvstania Pána Ježiša je Nedeľa Božieho milosrdenstva, ktorú dňa 30. apríla 2000 stanovil pápež Ján Pavol II. pre rímskokatolícku cirkev na prianie Pána Ježiša skrze poľskú rehoľníčku Faustínu Kowalskú. V čom spočíva dnešná slávnosť? Na prvom mieste je to pravda a skutočnosť zmŕtvychvstania Ježiša Krista, ako nám to opísal očitý svedok evanjelia Ján v 20, 19-31. Podvečer prvého dňa, t. j. v nedeľu sa Pán Ježiš zjavil svojim učeníkom a hneď po pozdrave pristúpil k nim a keď dýchol na nich, odovzdal im Ducha Svätého s mocou odpúšťať hriechy. Nakoľko od poslednej večere apoštoli boli už kňazi (biskupi), dostali túto úžasnú moc, ktorú Pán Ježiš dosiahol svojím utrpením, smrťou, ale nadovšetko to potvrdil svojím zmŕtvychvstaním. Teda rozumieme, že Ježiš najprv musel trpieť, priniesť Otcovi túto obeť na zmierenie za ľudstvo a až potom mohlo už prakticky pokračovať Božie milosrdenstvo až do skončenia sveta. Vždy hovorím, že väčšie dary od Pána Boha sme nemohli dostať ako skrze Ježiša Krista, a to Eucharistiu, ktorú sme dostali pri Poslednej večeri a možnosť odpustenia hriechov cez sviatosť zmierenia, ktorú sme dostali po Ježišovom zmŕtvychvstaní.

Chápeme, prečo Pán Ježiš požiadal sestru Faustínu, keď jej povedal: „*V dobe Starého zákona som posielal svojmu ľudu prorokov s výstrahami. Dnes posielam celému ľudstvu teba so svojim milosrdenstvom. Nechcem zranené ľudstvo trestať, ale túžim ho vyliečiť privinutím na svoje milosrdné Srdce. Trestám len vtedy, keď ma k tomu sami donútia, moja ruka sa nerada chopí meča spravodlivosti. Pred dňom spravodlivosti posielam deň milosrdenstva*“ (Deníček 1588).

Rozumieme tomu, prečo aj svätý Ján Pavol II. ustanovil túto nedeľu za nedeľu Božieho milosrdenstva. Hneď o týždeň, po vyššie uvedenej udalosti, pristúpil Ježiš k Tomášovi. Bez výčitiek mu ukázal rany a s láskou ho napomenul, aby nebol neveriaci, ale veriaci. Tomáš jasne pochopil milosrdné napomenutie, keď padol na kolená, hovoriac: „Pán môj a Boh môj.“

Tomáš mal určité pochybnosti vo viere aj predtým, ako sa odohrala táto udalosť vo Večeradle. Pred umučením poukázal Pán Ježiš na svoj odchod, keď apoštolom povedal: „*Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. A cestu, kam idem, poznáte.*“ Tomáš mu povedal: „*Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!*“ Ježiš mu odpovedal: „*Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa* (Jn 14, 3-6). Ešte viacej sa prejavila nedostatočnosť viery u Tomáša práve po zmŕtvychvstaní Pána Ježiša, keď prehlásil, že uverí iba vtedy, keď vloží prst do rán a ruku do Ježišovho boku. A pozrime sa ako zareagoval Ježiš. Mohol mu povedať: «Tomáš, nemáš čo hľadať medzi apoštolmi, keď si taký pochybujúci a neveriaci. Málo zázrakov si videl za tri roky? Málo si počul z mojich úst, že budem trpieť, že budem umučený, ale to nebude koniec, lebo na tretí deň vstanem z mŕtvych?» I napriek všetkému ho Pán Ježiš neodvrhol, ale s láskou ho napomenul, aby nebol neveriaci, ale veriaci. Tomáš to s ľútosťou pochopil a myslím si, že už nepotreboval vložiť prsty a ruku do Ježišových rán, ale padol pred neho s vyznaním: „Pán môj a Boh môj.“

Priznám sa, že som si tak pre seba dal otázku: „Čo by sa stalo s Tomášom, keby neprišiel na toto stretnutie?“ Ostal by do smrti pochybujúcim? Mohol by v takomto duševnom stave byť naďalej verným apoštolom?

Skúsme sa teraz zamyslieť sami nad sebou, či sa aj ja niekedy nepodobám Tomášovi. Prečo by sme sa hanbili priznať si nedostatočnosť a pochybnosť vo viere. Lenže, mali by sme sa mu podobať aj v jeho veľkom šťastí, keď uveril v zmŕtvychvstalého živého

Ježiša Krista. Určite sa každému z vás, milí priatelia, stalo, že ste zapochybovali v niektorých článkoch viery. V takomto prípade je dôležité čítať Písmo sväté, ale nadovšetko, čo v podobných prípadoch ako kňaz radím, prijať ten najcennejší dar zmŕtvychvstalého Pána, a to nástroj jeho milosrdenstva – svätú spoveď.

Uvediem príklad zo života svätého Jána Vianneyho, ktorý ako vieme, vynikal zbožnosťou a múdrosťou. Prišiel za ním mladý človek, ktorý ho prosil, aby s ním diskutoval o určitých článkoch viery, o ktorých pochybuje. Kňaz ho vyzval, aby si kľakol a vyspovedal sa. Nie, otče, ja som prišiel za vami na rozhovor o mojich pochybnostiach. Kňaz ho znova vyzval, aby si kľakol a vyspovedal sa. Tak sa to opakovalo viackrát, až kým si mladík nekľakol a nevyspovedal sa. Po spovedi mu kňaz povedal, že teraz môže s ním diskutovať o jeho problémoch. Na to mladík poďakoval a povedal, že už to nie je potrebné.

Preto vás, milí priatelia vyzývam, aby ste si zamilovali svätú spoveď, lebo túto sviatosť sme nedostali za cenu porušiteľného striebra alebo zlata, ale za predrahou krv a smrť nášho Pána Ježiša Krista.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.